

den har brug for at forstå tv og film samtidig. Vi har tv-direktiver, der siger noget om vold og sex og børn og vores ønsker til, at disse ting ikke blandes sammen. Det kunne godt være, at vi skulle prøve at kigge de to steder, hvor vi ligesom har bestemmelser om det. Jeg tror måske, at man ad åre kunne gå hen og ende med at have en fælles lov på de områder. Jeg vil dog gerne understøtte, at den ikke kommer i næste samling.

Til fru Elsebeth Gerner Nielsen vil jeg godt sige, at det er en rammelov, og jeg deler bekymringen, hvis næste generation alene skulle få deres oplevelser af denne verden via billeder og ikke det meget prægnante ord, enten det nu er talt eller skrevet. Men det er jo i høj grad et spørgsmål for den del af vores samfund og vores land, som vedrører undervisningssektoren, så jeg tror, det kunne være, at kultursektoren og undervisningssektoren skulle gå lidt i spil, når det gælder en styrkelse af ordet og ordets betydning for børn og unge.

Jeg synes, det kunne være en udmærket idé, hvis vi sagde til Medierådet, at vi godt vil lave en årlig redegørelse for ligesom at følge med måske navnlig her i pionertiden. Om det derefter kunne gå hen og blive lidt træls, det skal jeg ikke kunne sige, men navnlig i pionertiden kunne det være en god idé at få en tilbagemelding om: Hvad virker, og hvad virker ikke? Er der grund til at kigge de fælles vedtægter igennem én gang til?

Til hr. Kim Behnke kan jeg sige, at jeg synes, det var en ganske interessant iagttagelse, at man kunne ønske sig, at de varedeklARATIONER kom ind i filmanmeldelserne. Nu er det jo hverken hr. Kim Behnke eller kulturministeren, der skriver filmanmeldelser, og godt er det vel; men det ville da være et udmærket råd, for hvis vi alle steder får offentliggjort de gode ting, vi vil have sagt, så går det jo bedre. Så det råd vil jeg gerne være med til også at give videre til filmanmelderne, uden at jeg på nogen som helst måde vil pålægge dem noget.

Hr. Kim Behnke var også inde på spørgsmålet om filmkanaler og action news, om vi egentlig nu om dage kan se forskel på film og tv. Ja, det kan vi i produktionsmåden, men fremvisningsformerne er jo efterhånden så mangfoldige og smelter et eller andet sted ikke ret langt fra os sammen, så det er svaret – på samme måde, som jeg gav før.

Så skal jeg til sidst – inden jeg ender med CD – sige til hr. Bent Hindrup Andersen og hr.

Kristian Thulesen Dahl, at man jo kan få venner de særeste steder. Nu har jeg tilsyneladende fået venner i det yderste venstre og det yderste højre i Folketinget, og det kunne jo tyde på, at vi alle sammen kunne samles om noget, der i virkeligheden ikke er nogen total ændring af filmverdenen, men noget, som tager hånd om de nybrud, som der selvfølgelig også er i denne verden.

Jeg tror, det er vigtigt, vi som folkevalgte gør os rammerne klart; men jeg tror også, det er vigtigt, at vi som folkevalgte lader være med at gå ned i alle detaljer med regler eller gør os bekymringer, som kunne vise sig ikke at være hensigtsmæssige, hvis det drejer sig om reglerne, eller at være overflødige, når det gælder bekymringerne.

Hr. Bent Hindrup Andersen var den eneste, der nævnte Filmmuseet. Lovforslaget lægger klart op til en styrkelse af museets rolle og aktiviteter. Filmmuseet skal i langt højere grad styrkes, også forskningsmæssigt, og det får kontakt til de andre miljøer, der beskæftiger sig med filmvidenskab og lignende. En af de virkelig markante nye ting i lovforslaget er ikke, at der kommer et medieråd i stedet for en filmcensur, at der kommer andre strukturer og et fælles Filmhus. Det helt nye er faktisk Filmmuseets rolle, og det har der i de diskussioner, jeg har været med til, været meget stor opbakning bag.

Jeg skal sige tak til fru Lisbeth Arbøl fra CD og tilføje, at jeg er enig i, at med hensyn til Filmhuset og den nye organisation er det simpelt hen et spørgsmål om klare kompetencer; andet og mere er det ikke. Men det er helt klart, at en verden, som er vant til at formulere sig på mange måder, naturligvis også gør det, når det gælder om at finde ud af, hvordan kompetencerne skal være.

Nogle har næsten beklaget, at det hele nu kommer til at handle om penge. I den sidste ende kommer vi imidlertid ikke uden om, at det vil være et spørgsmål om prioritering af millionerne til det ene eller det andet, og derfor er der lagt op til, at det er de årlige finanslove, der skal afgøre, hvor meget der skal gå til spillefilm og hvor meget til dokumentar- og kortfilm, så vi er sikre på, at det er os som lovgivere, der træffer beslutningerne.

Med disse ord vil jeg sige tak for de mange gode bemærkninger og glæde mig til demokratiske samtaler, så vi måske får et enigt Folketing bag denne lov. Det vil være min lille ønske-drøm.